

РЕШЕНИЕ

№ 1436

гр. София, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Г.а
Асен Воденичаров

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
като разгледа докладваното от Иво Дачев Въззивно гражданско дело № 20221000502316 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

С решение № 1164 от 19.05.2022 г., постановено по гр. д. № 12221/ 2021 г. на СГС, ГО, 30-ти състав, е признато за установено в отношенията между страните на основание чл.422 ГПК, че в полза на ищцата Б. И. Б. съществува вземане срещу Агенция за публични предприятия и контрол в размер на 952 300.82 лв., представляващи незаплатена от ответника такса по т.20 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ, дължима по изп.д. №20198560401814 по описа на ЧСИ Б. Б., за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 15.06.2020 г. по ч. гр. д. № 5271/2020 г. на СРС, 155-ти състав.

Със същото решение е отхвърлен предявеният от Б. И. Б. срещу Агенция за публични предприятия и контрол иск за заплащане на сумата от 16 929.79 лв., представляваща лихва за забава върху главницата от 952 300.82

лв. за периода от 29.11.2019 г. до 31.01.2020 г., както и евентуалния иск за сумата от 11 639.23 лв., представляваща лихва за забава върху главницата от 952 300.82 лв. за периода от 19.12.2019 г. до 31.01.2020 г., както и искането за присъждане на законна лихва върху главницата от 01.02.2020 г. до окончателното изплащане на вземането.

Недоволни от така постановеното решение са останали и двете страни, които в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК го обжалват с оплаквания за неправилност.

Ищцата Б. обжалва решението в неговата отхвърлителна част като поддържа, че е неправилен извода на съда, че по естеството си таксата по т.20 от ТТРЗЧСИ, както и всички такси по ТТРЗЧСИ, не подлежат на олихвяване. Сочи, че правилото на чл.86 от ЗЗД се прилага без да се провежда разграничение между юридическите факти, които пораждат неизпълненото парично задължение и субектите на правоотношението. Достатъчно е наличието на парично задължение и забава. Според въззивницата-ищца лихвата за забава е акцесорно вземане и се дължи по силата на закона. В жалбата са наведени и подробни доводи за незаконосъобразно конституиране на третото лице-помагач на страната на ответника - „Адванс Пропъртис“ ООД. Моли за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което да се уважи претенцията за сумата от 16 929.79 лв. – лихва за забава върху главницата от 952 300.82 лв. за периода от 29.11.2019 г. до 31.01.2020 г., евентуално за сумата от 11 639.23 лв., представляваща лихва за забава върху главницата от 952 300.82 лв. за периода от 19.12.2019 г. до 31.01.2020 г., както и искането за присъждане на законна лихва върху главницата от 01.02.2020 г. до окончателното плащане на вземането.

Ответната Агенция за публични предприятия и контрол обжалва решението в неговата осъдителна част. Поддържа, че в случая правото, което е било предмет на образуваното при Б. изпълнително дело, не е било съдебно признато и реализирането на допуснатото обезпечение пряко зависело от съдействието на длъжника, което обуславя приложението на чл.78, ал.4 от ЗЧСИ. Изключението, обективизирано в тази алинея, е да стимулира длъжника да окаже необходимото съдействие в срока, предоставен му от закона, за да не бъде натоварен с прекомерни по размер такси и разноски. Въззивникът – ответник намира за неправилен извода на съда, че правилата на

изпълнителния процес са валидни по отношение на реда за налагане на заповест и по отношение на формирането и събирането на такси в производството, но не и по отношение приложимостта на правилата, изключващи дължимостта на тези такси. Жалбоподателят подробно излага доводи за това, че конкретиката на обезпечителната мярка – налагане на заповест върху налични ценни книжки, е чрез извършване на изпълнителното действие – опис и с извършването му се изчерпва предмета на образуваното изпълнително дело.

Моли да се отмени решението в осъдителната му част и да се постанови друго, с което да се отхвърли исковата претенция.

Страните взаимно оспорват жалбите си в срока по чл .263, ал. 1 ГПК.

Третото лице-помагач „Аванс Пропъртис“ ООД не ангажира становище по жалбите.

Според уредените в чл. 269 от ГПК правомощия, въззивният съд се произнася служебно по валидността на цялото решение, по допустимостта - само в обжалваната му част, а относно правилността му той е ограничен от посоченото в жалбата. При така очертаните правомощия, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства по делото, Апелативен съд - гр.София намира следното:

Предявен е иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК за установяване, че ответната Агенция за публични предприятия и контрол дължи на ищцата Б. И. Б. сумата от 952 300.82 лв., представляваща незаплатена такса по т.20 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ по изп. дело № 20198560401814 на ЧСИ Б. Б., за което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 15.06.2020 г. по ч. гр. д. № 5271/2020 г. на СРС, 155 състав, обективно съединен с иск за осъждане на Агенцията за публични предприятия и контрол да заплати и сумата от 16 929.79 лв. като лихва за забава върху главницата от 952 300.82 лв. за периода от 29.11.2019 г. до 31.01.2020 г., евентуално – сумата от 11 639.23 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 19.12.2019 г. до 31.01.2020 г.

От фактическа страна:

Между страните не се спори, че с разпореждане от 29.11.2019 г. на ЧСИ Б. по молба вх. № 34298/29.11.2019 г. на Агенция за публични предприятия и контрол е образувано изп. д. № 20198560401814 по описа на ЧСИ Б. Б. срещу „Аванс Пропъртис“ ООД. Към молбата е приложен оригинал на

обезпечителна заповед от 29.11.2019 г., издадена въз основа на определение № 28069 от 28.11.2019 г. по гр. д. № 155531/2019 г. на СГС, ГО, II-г въззивен състав. С молбата е поискано налагането на заповед върху притежаваните от „Аванс Пропъртис“ ООД налични акции в капитала на „Параходство Български морски флот“ АД и „БМФ Порт Бургас“ ЕАД, съответно: 7 631 460 броя от наличните поименни акции, представляващи 70 % от капитала на „Параходство Български Морски Флот“ АД и 5 000 броя от наличните поименни акции, представляващи 100 % от капитала на „БМФ Порт Бургас“ ЕАД за обезпечение на бъдещи осъдителни иски от АППК срещу „Аванс Пропъртис“ ООД и „Кей Джи Маритайм Шипинг“ АД за заплащане солидарно от ответниците на неустойка в размер на 52 252 446,02 лева на основание чл. 92 от ЗЗД, както и на лихва по чл. 86 от ЗЗД в размер на 653 155,57 лв. за периода от 15.10.2019 г. до 28.11.2019 г., произтичащи от неизпълнение на задължение по чл. 4.8 от договор от 08.08.2008 г. за продажба на 70 % от капитала на „Параходство Български морски флот“ АД. В качеството си на частен съдебен изпълнител ищцата Б. е изготвила сметка № 0000315472/16.12.2019 г. по така образуваното изпълнително производство за сумата от 793 584.02 лв., на основание т.20 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ. Съгласно чл.80 ЗЧСИ дължимите на частния съдебен изпълнител такси се внасят авансово. Те се събират от вискателя и поначало следва да бъдат събрани преди започването на конкретното изпълнително действие (в този смисъл Решение № 196 от 3.05.2012 г. на ВКС по гр. д. № 270/2012 г., IV г. о., ГК). Ето защо, обстоятелството, че тази сума, съставляваща част от разноските по изпълнението, може да бъде събрана направо от длъжника, не означава, че вискателят е освободен от задължението си за внасянето ѝ. Още в деня на образуване на изпълнителното дело ЧСИ Б. е изпратила съобщение, с което на основание чл.515 от ГПК да уведоми „Аванс Пропъртис“ ООД, че следва да предостави притежаваните от него и описани в обезпечителната заповед акции, респ. - издадените за тях временни удостоверения. Съобщението е връчено на служител на фирмата на 02.12.2019 г. и на 16.12.2019 г. е извършен опис и изземване на наличните поименни акции, които са вложени в банка по реда на чл.515, ал.1 от ГПК. Във връзка с успешно извършеното обезпечително действие ЧСИ Б. е изготвила сметка за дължимата такса по т.20 от ТТРЗЧСИ в размер на 952 300.82 лв. с ДДС, за която ответникът е уведомен на 19.12.2019 г. Не се

спори, че посочената сума не е била заплатена от ответника.

От правна страна:

Настоящият въззивен състав споделя извода на първоинстанционния съд, че съгласно т. 20 от ТТРЗЧСИ за извършване на опис на движими и недвижими имуществата, включително на налични ценни книжа, се събира такса в размер 1,5 на сто върху по-малката сума от цената на описаната вещ/ценните книжа и от паричното вземане, но не по-малко от 50 лева. Според забележка 3 на т. 20 от ТТРЗЧСИ за извършване на опис на имущество в срока за доброволно изпълнение такса не се събира. В същият смисъл е и чл. 78, ал. 4 от ЗЧСИ. В случая, обаче, нормата на чл.78, ал.4 от ЗЧСИ е неприложима и това е така, защото в производството по изпълнение на наложени обезпечителни мерки, с оглед неговата специфика, цел - да запази фактическото и правно положение на нещата до приключване на спора по обезпечения иск, и свързаната с тази цел необходимост от бързина и процесуална изненада, законът изобщо не е предвидил срок за доброволно изпълнение. Съгласно чл. 400, ал. 1 от ГПК налагането на заповед като обезпечителна мярка се извършва незабавно от съдебния изпълнител по искане на молителя въз основа на издадената обезпечителна заповед, като не ответника вместо призовка за доброволно изпълнение се връчва съобщение. Тези действия на съдебния изпълнител не са същински изпълнителни действия, а такива в рамките на производството по обезпечаване на иска, поради което те не са насочени към принудително изпълнение върху имуществото на длъжника, а само към запазване на фактическото и правно състояние на нещата до влизане в сила на обезпечения иск.

Видно е от протокола за опис и изземване на налични поименни акции от 16.12.2019 г., че наложеният заповед върху наличните поименни акции, подробно описани в обезпечителната заповед, е на обща стойност 52,905,601.59 лв. Съобразно т.20 от ТТРЗЧСИ и с оглед доказаната регистрация по ДДС на ЧСИ Б., дължимата държавна такса правилно е определена в размер на 952 300.82 лв. с ДДС, за което ответникът е уведомен на 19.12.2019 г. Неизпълнението на това парично задължение на ответника е основание за ангажиране на неговата отговорност. Поради това, решението в неговата осъдителна част е правилно и подлежи на потвърждаване.

Относно исковите претенции за **осъждане** на Агенция за публични

предприятия и контрол да заплати на ищцата и сумата от 16 929.79 лв. като лихва за забава върху главницата от 952 300.82 лв. за периода от 29.11.2019 г. до 31.01.2020 г., евентуално - сумата от 11 639.23 лв. като лихва за забава за периода от 19.12.2019 г. до 31.01.2020 г. настоящият състав напълно споделя извода на първоинстанционния съд, че таксите по изпълнителното производство при осъществяването му от държавен и частен съдебен изпълнител трябва да са идентични, за да бъдат третираны равно както взыскателите, така и длъжниците. Поради това не може да се приеме, че вземането за такси на ЧСИ може да е лихвоносно, след като вземането за такси на ДСИ не е такова. Поради изложеното решението и в тази му обжалвана част подлежи на потвърждаване.

Възражението на въззивницата Б., че неправилно по делото е било конституирано като третото лице-помагач на страната на ответника дружеството „Аванс Пропъртис“ ООД, е процесуално недопустимо. Съгласно чл.220 ГПК по допускане на третото лице съдът се произнася с определение. Но на обжалване с частна жалба подлежат само определенията, с които не се допуска участието на третото лице. Определението, с което е допуснато конституиране на трето лице помагач нито прегражда развитието на делото, нито за него изрично е предвидена процесуална възможност за обжалване.

При този изход на спора за процесуалното представителство пред въззивната инстанция по подадените въззивни жалби, които са изцяло отхвърлени, на страните не следва да се присъждат разноски. За процесуалното представителство на ищцата Б. по повод подадената въззивна жалба от ответната Агенция, следва да бъдат присъдени 20 580 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №1164 от 19.05.2022 г., постановено по гр.д.№12221 по описа за 2021 г. на СГС, ГО, 30-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция за публични предприятия и контрол с адрес: гр. София, ул. „Врабча“ № 23, да заплати на Б. И. Б. с ЕГН-***** със

съдебен адрес: гр. София, ул. „Христо Белчев“ № 9, ет.1, чрез адв. К., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата 20 580 лв., направени разноси пред въззивния съд.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ответника „Адванс Пропъртис“ ООД.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____